

seksyen 41 seksyen-kecil (4) Enakmen Pentadbiran Undang-undang Islam 1952, akan tetapi saya bersedia, memandangkan keadaan kes ini, memberi bahagian yang sama kepada setiap pihak sekiranya mereka ber-setuju.

Di dalam keadaan itu, adalah bagi kebaikan kedua-dua pihak, harta yang tersebut itu dijual di bawah pengawasan mahkamah dan hasil penjualan bersih dibahagi samarata di antara mereka. Saya juga memerintahkan supaya pihak kenatuntut membayar 50 peratus kepada pihak menuntut daripada jumlah sewa yang diterima oleh pihak kenatuntut berkait dengan harta tersebut dari tarikh perceraian itu hingga tarikh penjualan.

Berhubung dengan tuntutan-balas, pihak kenatuntut adalah membuat tuntutan —

- (1) baki \$900 berkait dengan eddah. Adalah diakui bahawa sejumlah \$600 telah dibayar. Pihak menuntut menghujahkan bahawa pihak kenatuntut telah menerima \$1,800 berkaitan dengan sewa tiga bulan iaitu \$600 sebulan. Oleh kerana wang itu mesti dibahagi samarata, pihak kenatuntut adalah dianggap menerima \$900 sebagai bahagiannya. Saya tidak dapat menerima hujah ini. Pada pandangan saya, tarikh yang penting ialah tarikh perceraian. Wang yang didapati daripada sewa itu telah digunakan untuk perbelanjaan rumahtangga dan tidak boleh dikatakan terdapat penentuan berapa banyakkah setiap pihak dibenarkan menerima di bawah perkara itu. Saya akan membenarkan tuntutan ini;
- (2) wang sejumlah \$5,700 sebagai muta'ah. Ini diakui oleh pihak menuntut dan saya membenarkan tuntutan itu.

Berkait dengan kos, setiap pihak akan menanggung kos mereka masing-masing.

Saya telah diminta oleh peguam bagi pihak kenatuntut menangguhkan isu berhubung dengan pembahagian mengenai harta itu supaya membolehkannya menerima arahan daripada anak guamannya. Oleh itu saya menangguhkan kes ini hingga 29hb November 1965.

Raja Azlan Shah H. (pada 29hb. November): Sekarang telah diberitahu oleh kedua-dua peguam bahawa setiap pihak bersetuju menerima setengah bahagian dalam perkara yang menjadi pertikaian dalam kes ini, maka saya memerintahkan diperbuatlah sedemikian.

Perintah berikutan.

Peguamcara: *Braddell & Ramani; Ariffin & Ooi.*

PERKARA HARTA PUSAKA SHAIKH MOHAMED BIN ABDUL RAHMAN BIN HAZIM*

{Mahkamah Tinggi (Chang Min Tat H.) April 25, 1974}

{Pulau Pinang — Saman Permulaan, Bil. 33 Tahun 1972}

Undang-Undang Islam — Perkahwinan — Pengesahan — Tidak mematuhi peruntukan Enakmen Pentadbiran Undang-Undang Islam, 1959, ss. 114, 115 dan 116.

Di dalam kes ini si pemohon telah memohon bahawa ia adalah suami kepada seorang yang dinamakan sebagai berhak menerima faedah di dalam wasiat si mati, dan juga sebagai orang yang berkepentingan di dalam pentadbiran harta-pusaka itu. Pihak menentang, iaitu wasi dan pemegang amanah harta-pusaka itu menentang permohonan itu dan pihak menentang pertama menafikan bahawa si pemohon adalah suami yang sah kepada orang yang di nama sebagai berhak menerima faedah.

Diputuskan: (1) atas fakta-fakta kes ini isteri si pemohon yang telah meninggal, iaitu Hanifah binti Abdul Aziz alias Aminah binti Abdul Aziz adalah satu dan orang yang sama dengan Hanifah binti Shaikh Abdul Aziz, iaitu yang berhak menerima faedah dalam fasal 4(c)(ii) wasiat si mati;

(2) meskipun syarat-syarat seksyen 114, 115 dan 116 dalam Enakmen Pentadbiran Undang-Undang Islam telah tidak dipatuhi dalam kes ini, perkahwinan itu sah, oleh kerana pihak menentang telah gagal menyangkal anggapan yang menyokong pengesahan perkahwinan itu.

Kes rujukan:-

- (1) *Bowler v. John Mowlem & Co.* [1954] 1 W.L.R. 1445, C.A.

SAMAN PERMULAAN.

A. Mutiah bagi pihak pemohon.

B.S.S. Kanda bagi pihak menentang pertama.

K. Ahmad bagi pihak menentang kedua.

Chang Min Tat H.: Ini suatu permohonan melalui saman permulaan yang dibuat oleh suami kepada seorang yang dinamakan sebagai berhak menerima faedah di dalam suatu wasiat, sebagai seorang yang berkepentingan atas kematian isterinya mengenai keputusan yang diminta untuk (a) pentadbiran harta-pusaka, dengan segala akaun yang perlu dan sempurna, arahan-arahan dan siasatan-siasatan, (b) kos dan (c) keputusan selanjutnya atau selainnya.

Pihak-pihak menentang terdiri daripada wasi-wasi dan pemegang-pemegang amanah harta-pusaka itu. Pihak menentang pertama menafikan, di dalam affidavitnya, bahawa si pemohon adalah suami yang sah kepada orang yang dinamakan sebagai berhak menerima faedah dan bahawa jikalau pun yang berhak menerima faedah sebenarnya telah mengahwini si pemohon, perkahwinan itu adalah haram dan terbatal dan tidak mempunyai apa-apa kesan kerana melanggar peruntukan-peruntukan yang berkaitan dengan perkahwinan Islam. Pihak menentang kedua itu sendiri pula menghujah dengan hanya mengatakan bahawa dia tidak tahu siapakah si pemohon itu dan bahawa dia juga tidak tahu sama ada dia (si pemohon) telah berkahwin secara sah dengan yang berhak menerima faedah.

Orang yang berhak menerima faedah, sepertimana di dalam wasiat itu, ialah Hanifah bt. Shaik Abdul

* Dialihbahasa dari [1974] 1 M.L.J. 184 oleh Encik Mohamed Nadzar Shariff, Guru Bahasa, Universiti Malaya.

Aziz, cucu perempuan kepada pewasiat dan pewasiat itu memberikannya dua persepuluh bahagian yang sama di dalam baki harta-pusaka itu.

Ibu kepada Hanifah telah memfailkan suatu affidavit menyokong tuntutan si pemohon. Suatu notis untuk pemeriksaan balas telah disampaikan kepadanya dan si pemohon atas affidavit mereka.

Kes yang agak meremang dengan kesukaran mengenai acara dan bentuk telah dibawa ke hadapan saya untuk dibicarakan pada 16hb. April 1974. Suatu bantahan detik terakhir telah dibuat terhadap bentuk itu; tetapi sudah terlalu lewat dan saya tidaklah akan memperlambatkan lagi pembicaraan kes ini. Sama ada saman permulaan itu suatu cara yang sesuai untuk membicarakan persoalan fakta yang sukar, adalah merupakan bantahan yang sepatutnya dibuat pada peringkat awal. Akan tetapi oleh kerana tidak dibuat begitu, maka terpaksa mahkamah berusaha seterusnya.

Kemudian dikatakan bahawa si pemohon telah tidak mengambil surat mentadbir pusaka isterinya, semata-mata atas alasan bahawa dia telah tidak diberi butir-butir mengenai harta-harta yang terkandung di dalam pemberian kepada isterinya. Itu mungkin begitu, tetapi had banyaknya diketahui. Ia adalah dua persepuluh dari baki dan apa-apa kesukaran menilai cukai pusaka yang mesti dibayar boleh diatasi melalui permintaan yang agak munasabah, di dalam keadaan ini, untuk menangguhkan pembayarannya. Tanpa apa-apa surat pentadbir, dia sekarang telah mendakwa atas namanya sendiri. Bantahan tidak dibuat, saya percaya, dengan pertimbangan yang agak betul, lihat antara lain, *Bowler v. John Mowlem & Co. Ltd.*,⁽¹⁾ tetapi sekiranya kes ini diputuskan menyebelahnya, dia mungkin akan mendapati beberapa kesukaran untuk menguatkuasakan permohonan untuk pentadbiran pusaka pewasiat, termasuk kesemua akaun, arahan-arahan dan penyiasatan-penyiasatan yang betul serta perlu.

Pada permulaan kes ini, peguam bagi semua pihak memberitahu saya bahawa mereka telah menghadkan isu-isu itu kepada —

- (1) sama ada isteri si pemohon yang telah meninggal itu orang yang sama dengan yang berhak menerima faedah, iaitu Hanifah binti Shaik Abdul Aziz di dalam wasiat itu, dan
- (2) Pengesahan perkahwinan di antara si pemohon dengan Hanifah.

Isu pertama pada dasarnya adalah isu mengenai fakta. Beban membuktikan fakta ini jelas terletak pada si pemohon. Dia mengemukakan sijil nikahnya. Nama pengantin perempuan itu Hanifah binti Abdul Aziz. Nombor kad pengenalan juga dicatitkan. Perkahwinan itu dilangsungkan pada 19hb. Februari, 1964 di Kampung Senggang, Kuala Kangsar. Dia juga mengemukakan sijil mati. Nama yang diberikan ialah Aminah binti Abdul Aziz dan umur yang dinyatakan 21 tahun. Sebab kematian adalah akibat daripada sukar bersalin. Bayi itu lahir mati, lebih sedikit daripada 6 jam sebelum ibunya pula meninggal. Sijil mengenai lahir-mati juga dikemukakan oleh pihak menentang pertama dan ditanda sebagai barang kes. Si pemohon juga mengemukakan dua fotograf kahwin.

A Dia menegaskan bahawa Hanifah dan Aminah adalah orang yang satu dan sama.

Peguam bagi pihak menentang pertama memeriksa balas si pemohon, pertamanya mengenai kegagalannya mematuhi berbagai peruntukan di bawah Ordinan Undang-Undang Pentadbiran Islam (Pulau Pinang) bilangan 3 tahun 1959. Kemudian dia memeriksa balas si pemohon mengenai apa yang dikatakan perkara yang berlawanan di dalam keterangannya. Umur isterinya yang diberikan itu 21 tahun, sedangkan yang sebenarnya 26. Adalah juga diujjikan bahawa ketinggalan namanya dan salah alamat ibu yang begitu jelas pada sijil mati anak itu sudah pastilah bererti bahawa ibu yang dirujuk di dalam sijil itu bukanlah orang yang berhak menerima faedah (di bawah wasiat).

Berhubung dengan umur Hanifah hal ini telah dijelaskan dengan rujukan kepada Pendaftar Kewarganegaraan bahawa daripada nombor kad pengenalan yang diberikan tentang Hanifah, umurnya bukan 21 tetapi 26 tahun. Kesilapan itu adalah kesilapan fakta dan tidak timbul daripada apa-apa percubaan menggantikan seorang untuk yang lain.

Ibu kepada Hanifah juga memberikan keterangan. Dia mengenal pasti si pemohon sebagai orang yang telah mengahwini anaknya Hanifah dengan izinya dan dia juga mengenalpasti pengantin perempuan di dalam fotograf kahwin itu sebagai anak perempuannya. Dia juga memberikan keterangan bahawa anak perempuannya juga dikenali sebagai Aminah dan dia telah diberitahu mengenai kematian anaknya itu oleh si pemohon dan bahawa dia telah menziarahi kuburnya di Kuala Kangsar kira-kira seminggu selepas kematian itu.

F Pihak menentang pertama tidak mencabar kedudukan saksi ini, sebagai isteri kepada Shaikh Abdul Aziz dan ibu kepada Hanifah atas sebab yang nyata. Dia sendiri telah mengahwini anak perempuan wanita itu yang sulung, iaitu Latifah dan mereka telah tinggal bersama selama beberapa tahun di No. 68 Cantonment Road, Pulau Pinang. Dia menegaskan bahawa kira-kira dalam tahun 1964 (iaitu pada kira-kira waktu perkahwinan si pemohon) Hanifah telah lari dari rumah dan dia tidak tahu sebenarnya apakah yang telah terjadi kepadanya, sama ada dia telah berkahwin dan sama ada dia telah meninggal sewaktu melahirkan anak atau masih hidup. Dia telah tidak memberikan apa-apa keizinan kepada mana-mana perkahwinan, walaupun dia, sepertimana yang didakwanya, adalah penjaga Hanifah.

G Di dalam pemeriksaan balas, dia telah ditunjukkan fotograf kahwin itu dan diminta mengenalpasti pengantin perempuan. Hanifah telah tinggal di rumah yang sama dengannya sejak 1951 dan sepatutnya tidaklah sukar dia mengenali Hanifah. Fotograf itu jelas betul. Akan tetapi dia menyatakan dengan tegasnya bahawa dia tidak mengenali pengantin perempuan di dalam fotograf itu. Malah dia mengatakan pula bahawa ibu itu telah salah.

H Pihak menentang kedua menegaskan bahawa keizinan kepada perkahwinan itu juga tidak diminta tetapi dia tidaklah sukar langsung dan tidak pula teragak-agak dalam mengenalpasti pengantin perempuan

di dalam fotograf kahwin itu sebagai Hanifah, iaitu yang berhak menerima faedah di dalam wasiat itu.

Mengenai persoalan fakta ini, saya dapati saya diminta oleh pihak menentang pertama supaya mengatakan bahawa seseorang ibu itu tidak mengenali anak perempuannya dan bahawa wasi-bersamanya itu salah dan hanya dia sahaja yang betul dan pengantin perempuan itu bukan Hanifah. Saya tidak langsung teragak-agak menerima keterangan ibu itu dan lebih suka menerima keterangan wasi-bersamanya daripada keterangannya sendiri. Pada fikiran saya, keterangan ibu itu tidak dapat dicabar dan memandang keterangan ini, kesemua, hujah mengenai kelainan, baik yang nyata mahupun yang kesimpulannya dibuat dengan berfikir mengikut logik, telah dapat dipatahkan, terutama kerana ini juga boleh dihuraikan melalui kesilapan manusia atau terlupa ataupun kecuai. Mengenai keterangan Syed Abu Bakar bin Syed Sagaf yang dipanggil untuk mengatakan bahawa ibu itu bukanlah saksi yang benar hanya dengan menegaskan bahawa pemergian ke Kuala Kangsar untuk melawat kubur Hanifah telah berlaku bukan 4-5 hari selepas kematiannya tetapi sebulan kemudian, saya tolak sejauh yang berkaitan dengan tarikh, sebagai suatu perkara yang diada-adakan. Hal ini tidak dinyatakan kepada saya bagaimana orang ini, setelah hampir 9 tahun kemudian dapat pula mengingat tarikh perjalanan itu.

Oleh itu saya dapati sebagai suatu fakta di atas keterangan yang dikemukakan bahawa isteri si pemohon yang meninggal iaitu Hanifah binti Abdul Aziz alias Aminah binti Abdul Aziz adalah satu dan orang yang sama dengan Hanifah binti Shaikh Abdul Aziz, yang berhak menerima faedah di bawah fasal 4(c)(ii) wasiat itu.

Mengenai persoalan sahnya perkahwinan itu, saya diminta oleh pihak menentang pertama supaya mengisytiharkan perkahwinan itu taksah, terbatal dari awalnya dan tidak berkesan, semata-mata dengan alasan pelanggaran seksyen 114, 115 dan 116 Enakmen Pentadbiran Undang-undang Islam 1959 yang berkuatkuasa di Pulau Pinang mulai dari 1hb. November 1959. Seksyen 114 hanya memperuntukkan pemakaian undang-undang itu kepada orang-orang yang menganuti Ugama Islam dan seksyen 115 memperuntukkan mengenai perlantikan orang-orang yang mengakadnikahkan dan mendaftarkan perkahwinan sedemikian. Seksyen 116 merupakan seksyen yang berkaitan dan memperuntukkan, dalam sub-seksyen (3), bahawa sebelum mengahwinkan seseorang wanita Islam, Pendaftar hendaklah membuat penyiasatan penuh untuk memuaskan hatinya sendiri bahawa tidak terdapat halangan yang sah menurut Undang-undang Islam sebelum melangsungkan istiadat perkahwinan itu.

Sub-seksyen (4) memperuntukkan bahawa —

“Jikalau tidak ada wali bagi seseorang wanita yang hendak dikahwinkan atau seorang wali tanpa alasan-alasan yang cukup yang disahkan oleh Pendaftar enggan memberikan keizinan-nya terhadap perkahwinan itu, maka perkahwinan itu bolehlah diakadnikahkan oleh Pendaftar bagi Kariah tempat wanita yang hendak dikahwinkan itu biasa tinggal.”

dengan adanya peruntukan yang serupa untuk penyiasatan.

A Seksyen 118 memperuntukkan bahawa setiap perkahwinan hendaklah diakadnikahkan di dalam Kariah Masjid tempat pengantin perempuan itu biasanya tinggal, dengan syarat bahawa Pendaftar yang mempunyai bidang kuasa di dalam Kariah berkenaan bolehlah memberikan kebenaran kepada mana-mana perkahwinan sedemikian itu diakadnikahkan di tempat lain.

B Beban mencabar keesahan perkahwinan itu terletak pada pihak-pihak menentang, tetapi dalam melaksanakan beban ini, mereka telah gagal membuktikan yang mereka itu adalah wali kepada pengantin perempuan di sisi undang-undang dan bahawa keizinan mereka, baik tunggal mahupun bersama adalah mustahak bagi perkahwinan itu. Oleh yang demikian, **C** sungguhpun perkahwinan itu sepatutnya biasanya diakadnikahkan di Pulau Pinang dalam keadaan kes ini, ada terdapat peruntukan dalam seksyen 118 seperti yang tersebut di atas, untuk membolehkan ia diakadnikahkan di tempat lain. Persoalan hanyalah mengenai kebenaran Pendaftar di dalam Kariah Masjid tempat pengantin perempuan itu biasa tinggal dan **D** penyiasatan dalam sub-seksyen (3) seksyen 116. Keterangan yang dibawakan oleh pihak-pihak menentang adalah semata-mata bahawa mereka tidak tahu adanya penyiasatan kerana mereka tidak diajak berunding; akan tetapi mereka tidak memanggil Pendaftar di Pulau Pinang untuk memberikan keterangan bahawa kebenarannya telah tidak diberikan atau bahawa penyiasatan yang disyaratkan itu telah tidak dibuat. **E**

Pada hemat saya, pihak-pihak menentang telah gagal menyangkal andaian yang menyokong sahnya perkahwinan itu.

F Saya juga mengambil perhatian bahawa tidak ada di dalam Enakmen yang mengatakan bahawa pelanggaran kepada mana-mana syarat untuk sesuatu perkahwinan Islam yang boleh menyebabkan perkahwinan itu tidak sah atau terbatal, dan Encik K. Ahmad, selepas berunding dengan Kadhi di Pulau Pinang, telah bersetuju sebagai peguam bahawa meskipun pelanggaran yang dikatakan itu telah dibuktikan, perkahwinan itu tidaklah menjadi tidak sah atau terbatal. **G** Encik A. Muttiah bagi pihak si pemohon mengemukakan pendapat mengenai undang-undang yang berkaitan yang ditandatangani oleh Mufti dan Kadhi Besar Pulau Pinang dan seorang lagi ahli Jabatan Hal Ehwal Ugama, Pulau Pinang bahawa sesuatu istiadat perkahwinan adalah sah jika ia diakadnikahkan berseesuaian dengan syarat-syarat Undang-undang Ugama Islam, meskipun istiadat perkahwinan itu tidak mematuhi syarat-syarat seksyen 114, 115 dan 116 Enakmen Pentadbiran Undang-undang Islam 1959. Dengan penuh hormat, saya berpendapat bahawa kenyataan itu merupakan suatu kenyataan yang betul mengenai undang-undang itu. **H**

I Pada pendapat saya, perkahwinan yang disebut itu adalah sah.

Akhirnya, hendaklah dicatatkan bahawa wasiat itu yang merupakan suatu pembahagian kesemua harta seorang Islam kepada orang yang bukan menjadi ahli waris menurut undang-undang warisan Islam, adalah mengikut undang-undang ini suatu pembahagian yang sah.

Atas pendapat ini, pihak si pemohon berhak kepada permintaan yang dipohonnya tetapi saya berharap dia akan menggunakan fikirannya untuk menimbangkan sama ada dia sanggup dengan cara berkesan melaksanakan perintah untuk mentadbirkan harta pusaka itu sebelum mendapat surat kuasa pentadbiran harta isterinya. Dalam hal ini, anggapan saya berbeza daripadanya dan saya berpendapat bahawa dia boleh memohon dan mendapat surat kuasa itu meskipun dalam keadaan pengetahuannya sekarang ini.

Tentang kos, pihak menentang kedua yang jelas berpandangan dengan fikiran terbuka dan bersedia mengakui kebenaran, apakala dihadapkan dengan keterangan, patutlah berhak supaya kosnya dibayar daripada pusaka itu dan saya perintahkan sedemikian. Pihak menentang pertama tidak menunjukkan sikap ini dan dia tidak berkecenderungan mengakui apa yang sebetulnya tidak mudah dinafikan olehnya. Dia sendiri akan membayar kos bagi pihak si pemohon.

Perintah berikutan.

Peguamcara: *Subbiah & Co.; Kanda & Co.; K. Ahmad & Yong.*

HAJI EMBONG BIN IBRAHIM & LAIN-LAIN lwn. TENGKU NIK MAIMUNAH BINTI ALMARHUM SULTAN ZAINAL ABIDIN & SEORANG LAGI*

[M.P. (Raja Azlan Shah H.B. (Malaya), Syed Othman dan Salleh Abas H.H.P.) September 1hb. 1979]

[Kota Bharu — Mahkamah Persekutuan Rayuan Sipil Bil. 68 Tahun 1975]

Undang-undang Islam — Wakaf Khas — Keesahan mengenai — Enakmen Mengesahkan Wakaf Orang-Orang Islam, 1972 — Enakmen Pentadbiran Undang-Undang Islam Trengganu 1955, s. 61.

Di dalam kes ini pihak menentang pertama pada 13hb. Jun 1961 membuat suatu dokumen yang dikatakan menjadi suatu wakaf dengan mana dia membuat beberapa pembahagian untuk faedah saudara-maranya dan orang-orang lain dengan suatu peruntukan terakhir kepada beberapa badan agama dan kebajikan. Kemudiannya dia telah menulis kepada Pesuruhjaya Hal Ehwal Agama Trengganu, untuk membatalkan wakaf itu. Dia juga telah melaksanakan suatu dokumen yang dikatakan menyerahkan bahagiannya di dalam Konsessi Cenderong kepada pihak menentang kedua. Kemudian dia membawa suatu guaman untuk mendapatkan suatu perisytiharan bahawa yang dikatakan wakaf tersebut itu adalah terbatal. Hakim Harun di dalam Mahkamah Tinggi [1979] M.L.J. 257 memutuskan bahawa wakaf itu sah, tetapi hanya setakat $\frac{1}{2}$ daripada harta wakaf. Tiga orang yang berhak menerima faedah dari wakaf itu telah merayu menentang keputusan itu dan mendakwa bahawa wakaf itu sah keseluruhannya dan bahawa had $\frac{1}{2}$ itu hanya terpakai kepada suatu wakaf yang dibuat melalui wasiat atau dibuat sewaktu sakit hampir-hampir mati. Sebaliknya pihak-pihak menentang memasukkan suatu rayuan balas menghujjah bahawa wakaf itu seluruhnya tidak sah.

Diputuskan, membenarkan rayuan: (1) Enakmen Mengesahkan Wakaf Orang-orang Islam, 1972, mempunyai kesan kebelakangan dan dipakai kepada wakaf di dalam kes yang sekarang ini;

(2) wakaf di dalam kes ini sah oleh kerana (i) ia menguruskan bukan sahaja mengenai pendapatan atau keuntungan daripada Konsessi Cenderong tetapi juga tanah itu sendiri; (ii) pindahan kepada orang-orang yang tidak bersangkut-paut sebagai ahli waris adalah sah di bawah undang-undang Islam dan diselamatkan oleh seksyen 2(3) Enakmen itu;

A (3) had $\frac{1}{2}$ yang terkandung di dalam seksyen 61 Enakmen Pentadbiran Undang-undang Islam, 1955 hanya terbatas kepada wakaf atau nazar melalui wasiat dan hadiah sewaktu sakit hampir-hampir mati, tidak boleh dipakai kepada wakaf di dalam kes yang sekarang ini.

Kes-kes rujukan:-

- (1) *Commissioner for Religious Affairs v. Tengku Mariam* [1969] 1 M.L.J. 110; [1970] 1 M.L.J. 222.
- B (2) *Abdul Fata Mahomed Ishak v. Russomoy Dhur Chowdhury* (1894) 22 I.A. 76; I.L.R. 22 Cal. 619.
- (3) *Fatimah v. Mohamed bin Salim* [1952] A.C. 1.
- (4) *Mohamed Ahsanullah Chowdhry v. Amarchand Kundu* (1889) 17 I.A. 28; I.L.R. 17 Cal. 498.
- (5) *Ismail Haji Arat v. Umar Abdulla & Anor.* A.I.R. 1942 Bom. 155.
- (6) *Hashim Ali v. Iffat Ara Hamidi Begum* (1942) 46 Cal. W.N. 561.
- C (7) *Mt. Akhtar Banu Begum v. Kanhaiya Lal* A.I.R. 1941 Oudh 492.
- (8) *Abdul Wahab v. Sughra Begum*, A.I.R. 1932 All 248.
- (9) *Abdul Mabud Khan & Ors. v. Nawazish Ali Khan*, A.I.R. 1925 Oudh 301.
- (10) *Mt. Musharraf Begum & Ors. v. Mt. Sikandar Jehan Begum* A.I.R. 1928 All 516.

D MAHKAMAH PERSEKUTUAN.

S.T. Chung (Joseph Tan dengannya) bagi pihak perayu.

Miss Chen Kah Leng bagi pihak menentang.

Salleh Abas H.P. (menyampaikan keputusan Mahkamah): Ini adalah suatu rayuan dan suatu rayuan balas menentang keputusan Hakim Harun mengenai keesahan suatu dokumen yang dikatakan suatu wakaf dan yang diisytiharkan oleh pihak menuntut pertama pada 13hb. Jun, 1961. Fakta-fakta kes itu boleh dinyatakan seperti berikut.

Pada 18hb. Mac, 1906, bersamaan 22hb. Muharam, 1324, Almarhum Sultan Zainal Abidin Trengganu menganugerahkan kawasan tanah yang luas di Kemaman dikenali sebagai Konsessi Chenderong kepada anak perempuannya, almarhumah Tengku Nik Maimunah, pihak menuntut pertama dan suaminya, Tengku Ngah Omar bin Abdul Rahim, yang pada ketika itu seorang Menteri Negeri, dengan bahagian yang sama banyak. Selepas kematian suaminya, Almarhumah Tengku Nik Maimunah mewarisi satu perempat daripada bahagian suaminya itu, dengan demikian menambatkan bahagiannya menjadi lima perleapan. Almarhumah Tengku Nik Maimunah tidak mempunyai anak kandung. Pada 13hb. Jun, 1961, dia melaksanakan suatu dokumen memberikan semua bahagiannya di Konsessi Chenderong dengan suatu wakaf untuk orang yang berhak menerima faedah seperti berikut: —

- F (1) adik beradiknya yang lelaki dan perempuan, anak saudara perempuan dan anak saudara lelaki serta anak-anak mereka;
- (2) empat orang anak angkat perempuan, dua daripadanya adalah pihak perayu No. 2 dan 3;
- G (3) dua orang yang bukan bersaudara darah dengannya, seorang daripadanya adalah pihak perayu No. 1; dan
- H (4) untuk tujuan-tujuan agama, maksud kerohanian dan maksud kebajikan.

* Dialihbahasa dari [1980] 1 M.L.J. 286 oleh Encik Mohamed Nadzar bin Shariff, Guru Bahasa, Universiti Malaya.